

PRACHO MARGREET
BIESHEUVEL

De God
Spot

Bespiegelingen en ontboezemingen

PRACHO MARGREET
BIESHEUVEL

De God
Spot

Bespiegelingen en ontboezemingen

AnkhHermes

Op welke antwoorden wacht je nog?

Jeff Foster

Inhoud

Inleiding van Pracho – Dag jij	9
Voorwoord van Dick Sinnige	11
Een orgasme met het bestaan	13
De God-Spot	17
Geluk en non-geluk	19
Strooien met goud	25
Zucht van verlichting	29
Zen en de tijdgeest	31
Ik zie, ik zie	35
Pink Floyd, de hel en nog meer	37
Doel	39
Tijd en eeuwigheid	41
Klopt	45
Zien, vallen en vragen	47
Een vurige dans	51
In het midden	53
Mijn gedachten	55
Bhagavad Gita, dharma en toekomstscenario's	59
Overal	65
Geld, geluk en liefde	67
Van beelden en de wereld van vandaag	69
Dynamisch Yin Yang	73
De kunst van het sterven	77
Zo kan het gaan	79
Buiten in binnen, geluid in stilte	81
Applaus voor iedereen	85

De kop van een dode kat en Tao	89
Als	93
Over AI en een ongekende toekomst	95
Van woestijnzand, een vos en een goeroe	101
Er wordt gezegd	105
Van <i>The Secret</i> , co-creatie en het omarmen van het leven	107
Overgave	111
Van plaatjes blazen en vrij zijn	113
Wat verbeeld je je	117
Trancereis	121
Mijn moeder en ik	123
Oog in Al	127
Waar is	131
Een appel	133
Fenomenaal	135
Sprakeloos	139
De twee bomen	143
That's it	147
Aangehaald werk	149

Inleiding van Pracho – Dag jij

Wie je bent, ik weet het niet, al heb ik wel zo'n vermoeden. Het kan zijn dat dat helemaal niet of niet helemaal klopt, omdat je een uitzondering bent op mijn vermoeden.

Ik hou van uitzonderingen. Welkom.

Wie je bent, je bent vast van deze tijd. Je kent me of je kent me niet. Wat we delen is het leven, een leven vol ervaringen van licht en schaduw. Een leven dat vragen op kan roepen: wat is de zin, de betekenis, de meerwaarde van al het gebeuren, waar kan ik heen, wat verlicht me, wat is wijsheid, wat kan het leven me brengen en wat kan ik toevoegen? Wie of wat ben ik eigenlijk? Wat is tijd, wat is geluk? Waarom alle ellende? Misschien ben je net als ik een zoeker en misschien ben je net als ik een uitvinder, een ontdekker. Misschien ben je net als ik gefascineerd door hoe verschillend we allemaal zijn en soms zo hetzelfde, gefascineerd door alle mogelijke gezichtspunten, gefascineerd door het onvoorspelbare van het bestaan. Soms volkomen gevloerd, gedeprimeerd. Zo weinig grip ... dat hadden we niet gedacht. Het leven lijkt steeds iets nieuws van ons te vragen. We zijn in en uit balans, dat is de dans. Misschien ben je net als ik een beetje een rebel, iemand die het anders ziet en het anders doet, die zich niet zomaar alles laat zeggen over hoe het zit en hoe het moet. Die zich soms ook weer helemaal lijkt aan te passen. We veranderen voortdurend, alles verandert voortdurend, er lijkt niets te zijn wat niet verandert. Is er een grond onder ons bestaan, een God, een waarheid, of is er alleen de Ungrund, het niets, de zinderende leegte in alles? Zijn we wellicht de vervulling van de leegte, het leven zelf dat geleefd wil worden, elk moment opnieuw geboren? We kunnen zien, inzien, beschouwen, we kunnen voelen,

bewegen, ontdekken, creëren. We kunnen zoveel. Tegelijkertijd zo weinig.

De Tao Te Ching zegt:

Het grote Tao is het al doorvloeiend. O, het kan links en rechts. Het zachtste ter wereld overwint het hardste.

We kunnen een rebel zijn en buigzaam tegelijkertijd. We vallen nergens mee samen, we zijn een worden, we zijn geen zijn, tegelijkertijd zijn we er. Aanwezig.

De spot staat aan, er is licht op het toneel en daar staat God, vermomd als jou en mij en het hele decor, in een zinnenprikkelend totaalspel met muziek en geluid. Er is geen regisseur, geen script, wel atoomkracht, veel drama, niets om vast te houden en alle ruimte voor wat er speelt. Er is geen einde en geen begin.

Overgave is Ja zeggen, ja zeggen tegen het leven. Als je een mooi lied wilt horen, luister naar Wende Sniijders als ze *Mens durft te leven* zingt, ze zingt het of het voor het allereerst gezongen wordt. Ja zo is het leven, vrij, altijd voor het eerst, in de as leggend wat was. Altijd de eerste kus. De eerste val. Leeg en vol van kabaal, in nieuwe creatie, elk moment.

Daarover is geschreven in dit boek, ik neem je graag mee op avontuur.

Voorwoord van Dick Sinnige

Pracho Margreet Biesheuvel ken ik in eerste instantie van haar bezoeken aan de spirituele bijeenkomsten op dinsdagavond bij mij thuis. Ze komt altijd open binnen, voelt de energie en vlijt zich dan neer op de bank in een stille extase.

Dat is een goed begin en het legt de basis voor een vruchtbare avond, want Pracho is niet iemand die wegzinkt in een soort spirituele vergetelheid. Integendeel, ze stort zich vol passie op alle mogelijke uitdagingen die het leven ons biedt.

Er is geen enkel taboe in de onderwerpen die ze aansnijdt. Alle lagen van het bestaan komen aan het licht, zonder dat ze zich daarbij verliest in de zwaartekracht, of kopje-onder gaat in het drijfzand.

Goed, soms scheert ze rakelings langs de fuik, wellicht raakt ze weleens bijna in een van de netten verstrikt, maar ze heeft genoeg gratie en bewustzijn om de lichtvoetigheid weer pijlsnel op te pakken.

Pracho wisselt heel gemakkelijk van versnelling. Soms pakt ze heel groots uit, in een uitwaaiierend netwerk van veelzijdige vertakkingen, om vervolgens flitsend tot een razendsnel slotakkoord te komen.

De inzichten die Pracho zo soepel met ons deelt, worden gedragen door een onderliggende stilte. De ter sprake gebrachte onderwerpen zijn soms zwaar, maar staan altijd in contact met een zekere lichtheid, met een dragend bewustzijn.

Wat zich ook afspeelt in het veld van onze waarneming, we kunnen het in alle vrijheid en liefde onder ogen zien. Pracho Margreet Biesheuvel strooit hier met goud. Haar boek is een veelkleurige bloemenweide, in het volle licht van de innerlijke zon!

*Every moment can connect you with Eros, the cosmic life force,
your very lifeblood.*

– Jeff Foster

Ik huiver en beef en voel dat ik leef.

– Dick Sinnige

*Er kunnen momenten zijn van ongeplande stilte en tijdloos-
heid, waar 'het' plotseling duidelijk wordt.*

– Jan Kersschot

Een orgasme met het bestaan

Het was vrij koud op Amantani, een eilandje in het Titicacameer, het hoogste meer ter wereld, in Peru. We kregen patat en rijst te eten bij de hutjes van de bewoners en sliepen in een nieuw huis van steen, zonder glas in de ramen.

Op een middag beklommen we een kleine berg met twee ruïnes, een voor Pachatata en een voor Pachamama, vader en moeder aarde. Aan het begin van de avond liepen we weer naar beneden. Ik keek naar het strakke stille meer, en probeerde een goed pad te vinden voor de afdaling naar het dorpje.

Plots werd ik als het ware opgenomen in een ongekende totaliteit, die raakte aan een gevoel van ongelooflijke lichtheid. 'Als ik nu dood ga, is het helemaal goed,' waren de woorden die uit mijn mond kwamen. 'En je kinderen dan?' vroeg Dennis, met wie ik opliep. Mijn kinderen, ja mijn kinderen zijn mijn alles, maar op dat moment was daar zoveel ruimte, dat ikzelf en mijn kinderen volkomen opgelost leken te zijn, in pure vrijheid. We vervolgden onze weg naar beneden, de schemer viel in. Een paar medewandelaars klaagden dat het gevaarlijk lopen was, zo in de schemer en zonder duidelijk pad naar beneden. Het was een vreemd en toch totaal vertrouwd ervaren.

Jaren later kon ik wat meer duiden wat mij daar was overkomen, daar en ook op andere plaatsen en in andere tijden. Het was niet altijd vederlicht, soms was het zelfs hard en heel verdicht. Ervaren en zien van Eenheid, God, Stilte kan vele vormen aannemen.

Op een retraite van inspirator Jeff Foster in de Ardennen zag ik de ruimte tussen alles en iedereen opeens als ondoordringbaar steen, harder dan graniet. Er was niet aan te ontkomen dit te zien, ik kon

het niet niet zien. Het gebeurde terwijl we met de groep in alle rust aan het eten waren. Ik keek en wilde het wel uitschreeuwen, maar werd er heel stil van. De mensen en de dingen, ze leken bijna transparant. Geen pilletje genomen, geen slaapttekort gehad, alleen vertoefd in een meer *open mind*, in een niet-gefocusd zijn.

Een andere onderdompeling in grenzeloosheid was beangstigend meeslepend, tegelijkertijd afstotend, en kwam in de vorm van een soort van explosie in mijn gewaarwording. Uit alle macht hield ik me vast aan wat er nog aan een randje over was te midden van een totale chaos. Het was of ik van God losraakte, regelrecht de hel inging en ik alleen maar kon denken: dit kan ik niet aan. Het gevoel van op te lossen, 'total loss' te zijn, maakte me enorm bang.

En als ik dans kan er in alle beweging ook een totaal stil zijn. Zonder sprankje moe, terwijl het zweet langs mijn lichaam stroomt, beweeg ik als vanzelf, als de wind, de zon, de maan en de sterren. Als een vibratie in het bestaan, en met mij alle anderen. Eén stroom van leven.

Zo kan Eros, het leven zelf je optillen naar Nergensland of Niets, de ongrond van het bestaan, naar het Allesomvattende. Je lost er in op en valt er mee samen. Het kan ook tijdens seks gebeuren, dit oplossen, dit grote verdwijnen en het ook zo aanwezig zijn, als gebeuren.

Herken je er iets van? Ongetwijfeld, en als je wel twijfelt, sta even stil, geef jezelf de ruimte, nu, alle ruimte. Er is genoeg van, ook in ogenscheinlijk benarde situaties, in dagelijkse handelingen, op heel gewone momenten. Niet voorbehouden aan enkelingen, niet aan spirituele zoekers, niet te vinden, alleen te gebeuren in onbewaakte ogenblikken, dat het leven je zo kan kussen en doorgronden, dat je direct zwanger het leven lijkt te baren aan het leven zelf. Het leven leeft zich voortdurend onbewaakt. Alles is ogenblikkelijk, niet meer en niet minder. Het kan zich doen voelen als extatisch of sober, wild of kalm, subtiel of grof.

Spiritueel leraar Osho belichtte de opwindende kant van dit ervaren en noemde het 'Mahamudra', een orgasme met het bestaan, het universum. 'Word ontvankelijk als een holle bamboestengel,' zei hij,

‘en dan plotseling word je door goddelijke lippen beroerd, de holle bamboe wordt een fluit en het lied begint. Het lied van de extase.’

Een andere grote Indiase spirituele leraar, Nisargadatta, sprak over ‘het tot de grens van het ervaarbare gaan en daar stil te houden.’ En de scheidslijn die er altijd lijkt te zijn tussen ervaren en niet ervaren, tussen niet en wel, niets en iets, jij en de ander, jij en jezelf lost op. ‘Ik ben,’ zegt hij, of nog mooier vertaald: ‘Ik ben er.’ Daar zit de beweging in, de verschijning van leven, van plek en tijd, uit ‘Dat’ wat je niet kunt zien of horen en voelen. Dat wat door jouw ogen kijkt en zingt: ‘Ik ben er, in jou en in alles wat je ziet. Het ervaren begint bij mij.’

En de non-duale arts en schrijver Jan Keresschot schrijft in alle eenvoud en helderheid: ‘Wat als het doodgewone gevoel van zijn ‘het’ al is?’

Ik stond ooit bij de Strokkur-geiser op IJsland. Samen met andere bezoekers wachtte ik daar op het moment dat uit een zacht borrelende waterplek opeens een grote stroom heet water en stoom met enorme snelheid en kracht uit de grond zou komen. Het ‘oh’ en ‘ah’ was niet van de lucht. De geiser bracht een collectieve opwinding teweeg. Mensen wilden graag een foto nemen van ‘het moment’. Meestal lukte dat niet, het was immers in een oogwenk gebeurd, steeds weer. Het ultieme moment was niet te vangen, alleen toevallig. Het ultieme moment was wel te voelen, ergens in mijn buik naar omhoog. En het was in het wonder voor mijn ogen te aanschouwen.

‘Je bent iets wat het hele universum aan het doen is, een grote happening. Elk moment opnieuw. Leven, dood en leven,’ zegt Alan Watts, de grote bohemien zenleraar uit de vorige eeuw.

Het ‘niets’ verschijnt steeds weer als ‘iets’, in een geiser vrij plotseling, alsook in een orgasme, een vulkaanuitbarsting, een donderslag. In de meeste andere verschijnselen als een schijnbaar continue stroom van beweging, langzamer of sneller. Zelfs wat stil lijkt te zijn, bevroren, gesloten en star, leeft en ontspringt elk moment uit de bron van het bestaan. Het is de geboorte van de tijd uit het tijdloze, de geboorte van de vorm uit het vormeloze. Het ‘zijn’ vloeit uit het ‘niet-zijn’, ‘aanwezigheid’ uit ‘afwezigheid’. Alles ontstaat in het Nu, het mo-

ment van totale gelijktijdigheid van leven en dood. Het is er en het is weer voorbij, verdwenen, in minder dan een oogwenk. Het is er eigenlijk nooit zou je kunnen zeggen; het is een voortdurend gaan, een veranderen van vorm.

Het is de tijd die lijkt te stromen tussen het voorbije en toekomstige, terwijl het enige wat er is, het Nu is: de interval in het niets. We zijn als geluid en leven bij de gratie van tijd, als een gongslag, in een ritme en in de vorm van een ademend wezen. God schept zichzelf elk moment en ziet, voelt, proeft, hoort, ruikt, vliegt, strompelt, trilt en verdwijnt. Ook al het statische trilt, wie weet van genot.

Morgen komt nooit, gisteren is voorbij. Herinneringen en fantasie spelen zich af in het Nu. Daar waar alles is en niet is, één is. Alles wordt gezien, en voor lief genomen, gedragen, anders zou het er niet kunnen zijn. De vogel die zingt, de wind die waait, de geliefde die bemint, het huis dat staat, de rots die opgeblazen wordt, de boom die ontworteld wordt, de ster die dooft. Elk moment is het ultieme moment, steeds weer. En ultieme momenten volgen elkaar op in gebeurens, de tijd is roepende in het leven. De tijd die alles lijkt te doen stromen.

De dichter Hugo von Hoffmannsthal schrijft: ‘Soms hoor ik hem stromen, de tijd, onstuitbaar. Soms sta ik op, midden in de nacht en zet de klokken, alle, alle stil.’

Ja, soms valt alle tijd weg, staan de klokken even, eeuwig stil en realiseren we ons dat we volkomen vrij zijn, dood en leven zijn tegelijkertijd, een eeuwigdurend ultiem moment in actie.

En ja, soms vallen alle grenzen weg, zijn we één met alle verschijningen, bewegen we ons als een groot organisme in het zinderende niets en zien en voelen we dat we elk moment veranderen van vorm, geluid, sfeer en kleurenspeel.

We zijn kosmische beweging, ontspruiten steeds weer aan iets waar geen tijd bestaat, en kunnen alleen maar zeggen: we leven, ik leef, het leeft, ik ben er, het is er. Ahhh ...

De God-Spot

Jaren van mijn leven heb ik God gespot, heb ik van alles gedaan om te ontdekken wie, wat of waar God was, heb ik God gevonden en was ik gefascineerd door God, vervuld door God. Vervolgens raakte ik ook verontrust door God, boos op God, vertwijfeld door God, high van God, voelde ik me vervloekt door God, was ik heilig in God, had God mij eindeloos lief, werd ik God, was ik God, totdat God er niet meer was.

God was verschenen en verdwenen. En soms opeens is God er even weer, 'What is in a name?' 'My God.'

De titel *De God-Spot* doet ook denken aan de G-spot, aan de verrukking van ultieme seks, aan het daaraan gekoppelde verlangen, de vreugde en het verdriet van relaties, aan gevoelens van 'high in the sky' tot 'deep down under'. Het gevoel van: mijn God, mijn God waarom heb je mij verlaten? Tot leven in gelukzaligheid tot in eeuwigheid, amen.

God was in het ultieme en in alles ertussen in, in de kabbelende soms wat saae dagen, in de dauw op een bloem, in de ogen van de ander, in de boeken en de gezangen.

God was in de familie, in de kerk, op begrafenissen en trouwerijen en in 'de mens wikt en God beschikt' en in 'Mijn wil geschiede', of in 'Uw wil geschiede', het is maar hoe je het bekijkt.

Ik was niet de enige die God zocht, met mij vele, vele anderen. Er zijn grote ruzies om ontstaan, hele oorlogen om gevoerd, er zijn mensen om vermoord, veroordeeld, verdrukt en belast.

'Er is geen God,' betoogt Jeff Foster, de leraar en schrijver waar ik erg van houd, 'Eenvoudigweg omdat God geen binnenkant heeft en geen buitenkant, geen grenzen en geen naam behalve elke naam.'

En in de Tao Te Ching van Lao Tzu (6e eeuw voor Chr.) lees ik: ‘Onnoembaar, is de oorsprong van hemel en aarde. Noembaar, aller dingen moeder.’

Stephen Hawking, de beroemde natuurkundige, verkondigt: ‘Als je wilt kun je de natuurwetten “God” noemen, maar dan is het geen persoonlijke God die je zou kunnen ontmoeten en vragen kunt stellen. Maar als er wel een God was, dan zou ik hem willen vragen waarom hij in vredesnaam zoiets ingewikkelds heeft bedacht als de M-theorie en elf dimensies.’

Het woord ‘spot’ hoor je ook in de danswereld, en betekent dat je je ogen richt op een vast punt, zodat je niet duizelig wordt tijdens het ronddraaien. In die zin is de spot een rustpunt in een turbulent gebeuren. De punt in een – open – cirkel.

Zo is de God-Spot nu voor mij. Een wonder van stilte en tegelijkertijd een totaalgebeuren. Alles krijgt vorm vanuit dat ene punt, die stille doorgang van het Niets. De cirkel is open en kan spiraalbewegingen maken, ogenschijnlijk ergens naar toe, uiteindelijk is de cirkel toch rond vermoed ik, en is er niets werkelijk te bereiken. Het is de paradox van het bestaan.

Alles is realisatie, het tastbare en voelbare ogenblik tussen Niets en Niets, het lichaam in leven, de geest die uitwaaiert over de velden en in de steegjes van de stad. We zijn de levend geblazen Godheid, Nietsheid, jij en ik, evenals het gras en de steen, het internet en de muziek, de woorden en de daden, de dromen en het bedrog.

Holy shit, we zijn ‘Nada te turbe nada te espante’, alles en overal is God. Het Niets kijkt met mijn ogen en ik kijk met de ogen van het Niets. Er is zien. Er is ervaring. Dat is het wonder. God is pulsatie, van niets, iets creërend. God is hemel, God is hel. God is beweging, God is dans. En nou weet je het wel. Dans met me, God, leef me.